

PATRUZECI ȘI DOUĂ DE LUNI DE PĂTIMIRI; TREI ZILE DE MARI PĂTIMIRI

Credincioșii

Rayford Steele, în jur de patruzeci și cinci de ani; fost căpitan pe 747 la Pan-Continental; și-a pierdut soția și fiul în timpul Înălțării la Cer; fost pilot al Potentatului Comunității Globale Nicolae Carpathia; membru în Armata Pătimirilor de la înființarea acesteia; exilat internațional; suspectat de asasinarea lui Nicolae Carpathia; stabilit în noua locuință de refugiu, Clădirea Strong, Chicago.

Cameron (Buck) Williams, puțin peste treizeci de ani; fost redactor principal la *Global Weekly*; fost editor la *Global Community Weekly* pentru Carpathia; membru în Armata Pătimirilor de la înființarea acesteia; redactor la revista în format electronic *The Truth*; fugăr în exil, Clădirea Strong, Chicago.

Chloe Steele Williams, puțin peste douăzeci de ani; fostă studentă la Universitatea Stanford; și-a pierdut mama și fratele în timpul Înălțării la Cer; fiica lui Rayford; soția lui Buck; mama lui Kenny Bruce, în vârstă de paisprezece luni; director al Cooperativei Internaționale de Bunuri, o rețea ascunsă de credincioși; membră în Armata Pătimirilor de la înființarea acesteia; fugară în exil, Clădirea Strong, Chicago.

Tsion Ben-Judah, aproape cincizeci de ani; fost savant rabin și diplomat israelian; și-a recunoscut credința în Isus ca Mesia la televiziunea internațională – drept urmare, soția și cei doi copii adolescenți i-au fost uciși; a fugit în Statele Unite; lider spiritual și profesor al Armatei Pătimirilor; are o audiență pe internet de peste un miliard zilnic; fugăr în exil, Clădirea Strong, Chicago.

Dr. Chaim Rosenzweig, aproape șaptezeci de ani; botanist și diplomat israelian; descoperitorul formulei care a făcut deșertul israelian să înflorească; fost Omul Anului în *Global Weekly*; a mărturisit că l-a ucis pe Carpathia; Clădirea Strong, Chicago.

Mac McCullum, aproape șazeci de ani; pilot în serviciul lui Carpathia; Noul Babilon, Statele Unite ale lui Carpathia.

David Hassid, în jur de douăzeci și cinci de ani; director la nivel înalt în Comunitatea Globală; Noul Babilon.

Annie Christopher, puțin peste douăzeci de ani; caporal în Comunitatea Globală; șef al cargoului Phoenix 216; îndrăgostită de David Hassid; dispărută, Noul Babilon.

Leah Rose, aproape patruzeci de ani; fostă asistentă medicală șefă la Arthur Young Memorial Hospital, Palatine, Illinois; Clădirea Strong, Chicago.

Domnul și Doamna Lukas (Laslos) Miklos, în jur de cincizeci și cinci de ani; magnai ai industriei de lignit; Grecia, Statele Unite ale lui Carpathia.

Abdullah Smith, puțin peste treizeci de ani; iordanian, fost pilot de luptă; ofițer principal, Phoenix 216; Noul Babilon.

Ming Toy, douăzeci și doi de ani; văduvă; gardian la închisoarea Belgium Facility for Female Rehabilitation

(Buffer); în misiune la funeraliile lui Carpathia, Noul Babilon.

Chang Wong, șaptesprezece ani; fratele lui Ming Toy; locuiește în China, în Statele Unite Asiatice; se află în Noul Babilon pentru funeraliile lui Carpathia, împreună cu părinții, care nu știu că este credincios.

Pretins credincios

Al B. (cunoscut și sub numele de **Albie**), aproape cincizeci de ani; nu i se cunoaște prenumele; născut în Al Basrah, în nordul Kuwaitului; fost director la Turnul Aeroportului din Al Basrah; lucrează pe piața neagră internațională; i-a spus lui Buck Williams că a devenit credincios, renunțând la credința mozaică și studiind învățăturile lui Tsion Ben-Judah pe internet; semnul credincioșilor este vizibil pe fruntea sa; ajută Armata Pătimirilor în zona nordică din Illinois, Statele Unite Americane de Nord.

Dușmanii

Nicolae Jetty Carpathia, treizeci și șase de ani; fost președinte al României; fost secretar general, Națiunile Unite; autointitulat potentatul Comunității Globale; asasinat la Ierusalim; înviat la palatul Comunității Globale, Noul Babilon.

Leon Fortunato, puțin peste cincizeci de ani; mâna dreaptă a lui Carpathia; comandantul suprem al Comunității Globale; Noul Babilon.

Nehotărâta

Hattie Durham, puțin peste treizeci de ani; fostă asistentă de zbor pe Pan-Continental; fostă asistentă personală a lui Carpathia; ultima localizare, Statele Unite Americane de Nord.

PROLOG

Din încheierea la *Posedatul*

Crainicul anunță:

– Doamnelor și domnilor din Comunitatea Globală,
Potentatul Suprem, Excelența Sa Nicolae Carpathia.

Nicolae se apropie de camera de luat vederi, obligând-o să restabilească punctul de focalizare. El privi direct în aparatul de filmat.

– Dragii mei supuși, începu el. Împreună am avut o săptămână grea, nu-i așa? Am fost adânc impresionat de milioanele de oameni care au făcut efortul de a veni în Noul Babilon pentru ceea ce, în mod plăcut, s-a dovedit a nu fi funerariile mele. Efuziunea de emoție nu a fost mai puțin încurajatoare pentru mine.

După cum știți și după cum am spus, mai rămân mici grupuri de rezistență față de cauza noastră de pace și armonie. Mai sunt chiar și dintre cei care au făcut carieră din a lansa cele mai dureroase, mai calomnioase și mai false afirmații despre mine, folosind la adresa mea termeni cu care nimeni nu ar dori vreodată să fie asociat. Cred că veți fi de acord că astăzi am dovedit cine sunt și cine nu sunt. Veți face bine să vă ascultați mintea și inima și să mă urmați în continuare. Știți ce ați văzut, iar ochii voștri nu mint. Sunt, de asemenea, nerăbdător să îi primesc în biserica unică globală pe toți foștii devotați grupurilor radicale, care s-au convins că eu nu sunt dușmanul. Dimpotrivă, pot fi însuși obiectul devoțiunii

religiei lor și mă rog să nu fie refractari la această posibilitate. În încheiere, dați-mi voie să mă adresez direct opoziției. Întotdeauna am permis, fără ranchiună sau cinism, existența unor păreri divergente. Totuși, se află printre voi unii care s-au referit la mine, în mod deschis, ca fiind Antihristul, și numind această perioadă a istoriei Pătimire. Puteți lua ceea ce voi spune în continuare ca angajamentul meu personal:

Dacă insistați să continuați cu atacurile voastre subversive la adresa mea și la adresa armoniei globale pe care am muncit din greu să o creez, cuvântul „pătimire“ nu va descrie ceea ce vă așteaptă. Dacă ultimii trei ani și jumătate sunt ideea voastră de pătimire, așteptați să treceți prin Marea Pătimire.

„Vai vouă, pământule și mare, fiindcă diavolul a coborât la voi având mânie mare, căci știe că timpul lui e scurt.“

Apocalipsa 12:12

UNU

Era după-amiază, în Noul Babilon, iar David Hassid își ieșise din mînți. Annie nu era nicăieri și nu avea vești de la ea; cu toate acestea, nu-și putea dezlipi ochii de la ecranele uriașe din curtea palatului. Imaginea neobositului Nicolae Carpathia, proaspăt învins dintr-o moarte de trei zile, ocupa tot ecranul și deborda de energie. David era convins că dacă s-ar fi aflat în apropierea lui ar fi putut fi electrocutat de vreo încărcătură diabolică.

Încercând să-și concentreze atenția asupra dispariției iubitei sale, David se pomeni târât dincolo de monitoarele uriașe, gărzi și mulțime, spre marginea catafalcului pe care, cu doar câteva ore în urmă, zăcuse leșul regelui lumii.

Era oare David capabil să observe vreo dovadă că bărbatul acesta era acum posedat de Satana? Trupul, părul, tenul, înfățișarea erau aceleași. Dar o intensitate, un aer neliniștit îi izvorau din priviri. Deși zâmbea și vorbea cu blîndețe, avea impresia că Nicolae de-abia putea stăpîni monstrul din el. Furia controlată, violența stăpînită, răzbunarea în așteptare îi încordau mușchii gâtului și ai umerilor. David se aștepta din clipă în clipă să-i vadă costumul plesnind, apoi să-i crape pielea, înfățișându-se lumii ca un șarpe respingător ce era.

Atenția lui David fu distrasă, pentru scurt timp, de cineva care stătea lângă Carpathia, și când se uită iarăși la fața încă atrăgătoare, nu era pregătit să întâlnească privirea dușmanului său de moarte. Nicolae îl văzuse, desigur, dar privirea, deși era una

de recunoaștere, nu transmitea acceptarea și încurajarea cu care David era obișnuit. Această privire foarte binevoitoare îi tăiasese mereu elanul, dar o prefera celei de acum, o privire transparentă, care părea că trece prin el, lucru care aproape că îl determină să facă un pas înainte și să-și mărturisească trădarea, a lui și a tuturor tovarășilor din Armata Pătimirilor.

David își reaminti că nici măcar Satana nu era atâteaștiutor, dar îi era greu să accepte că această privire nu aparținea cuiva care îi cunoștea și cel mai mic secret. Vru să fugă, dar nu îndrăzni și fu recunoscător atunci când Nicolae relua subiectul: rolul său de obiect al venerației lumii.

David se înapoie în grabă la postul său, însă cineva își însușise mașina lui de golf și se enervă că trebuia să se folosească de poziția lui pentru a rezolva situația. Deschise telefonul, își dresе glasul și, în cele din urmă, tipă la administratorul parcului de vehicule:

– Ați face bine să-mi trimiteți un vehicul în două minute, altminteri cineva o să-și...

– O mașină electrică, domnule? întrebă bărbatul, iar după accent David își dădu seama că era australian.

– Bineînțeles!

– Nu mai sunt, domnule director, dar...

– Trebuie să fie, pentru că cineva a dispărut cu a mea!

– Urma să spun că aș fi bucuros să v-o împrumut pe-a mea, având în vedere circumstanțele.

– Circumstanțele?

– Învieră, desigur! Să vă spun drept, domnule director Hassid, mi-ar plăcea să mă așez și eu la rând.

– Adu-mi...

– Credeți că aș putea, domnule? Dacă aș fi în uniformă? Știu că i-au dat afară pe civili din curte și că aceștia sunt nemulțumiți, dar, ca angajat...

– Nu știu! Am nevoie de o mașină imediat!

– Mă lăsați și pe mine în curba palatului, înainte să mergeți unde aveți...

– Da! Acum grăbește-te!

– Sunteți emoționat, domnule director?

– Poftim?

Bărbatul vorbi iar, cu condescendență.

– În le-gă-tu-ră cu în-vi-e-real!

– Ești în vehicul? întrebă David.

– Da, domnule.

– De asta sunt emoționat.

Bărbatul încă mai vorbea, când David îi închise telefonul și sună la Serviciul de controlul al mulțimii.

– O caut pe Annie Christopher, spuse el.

– Ce sector?

– Cincizeci și trei.

– Sectorul cincizeci și trei a fost golit, domnule director.

Probabil că a fost repartizată din nou sau i s-a dat drumul.

– Dacă a fost redistribuită, o aveți pe listă, nu?

– Verific.

Administratorul parcului de vehicule își făcu apariția în mașina sa, radiind. David se urcă, fără să-și întrerupă convorbirea telefonică.

– O să-l văd pe Dumnezeu, spuse bărbatul.

– Da, zise David. Numai puțin.

– Vă vine să credeți? Trebuie să fie Dumnezeu. Cine alt-cineva ar putea fi? Am văzut cu ochii mei, mă rog, la televizor. Ridicat din morți. I-am văzut trupul neînsuflit. Dacă îl văd personal, atunci nu va mai fi nici o îndoială, nu?

David încuviință din cap, vârându-și un deget în urechea liberă.

– Eu zic că nu este nici o îndoială, nu?

– Nici o îndoială! strigă David. Acum lasă-mă în pace un minut!

– Unde mergem?

David își lungi gâtul ca să se uite la bărbat, nevenindu-i să creadă că el încă mai continuă să vorbească.

– V-am întrebat: unde mergem? Vă las eu undeva sau mă lăsați dumneavoastră?